

[Kjeld Olesen.]

en praksis, som befolkningen, eller skal vi sige næsten hele befolkningen, aldrig vil lære at acceptere.

Når jeg nu er inde på befolkningens forståelse for vor skattelovgivning, og hvad man finder ret og rimeligt, skal to andre initiativer hilses velkommen. Det ene er den såkaldte kuponskat af obligationsrenter, hvor jeg kan forstå at man allerede er i gang med forberedelserne. Det andet er en ændring i skattekontrolloven med henblik på kontrol med bankers og sparekassers udbetaling og tilskrivning af renter, og også her kan jeg forstå at man allerede er i gang og har kontakt med pengeinstitutterne.

Det sidste, jeg gerne vil nævne på skatteområdet, er åbningstalens meddelelse om, at også enfamiliehuse skal ind under loven om særlig indkomstskat eller kapitalvindingsafgift, som det almindeligvis benævnes. Disse overvejelser har jo været fremme i den offentlige debat tidligere på året, og spørgsmålet var, kan jeg huske, en bestanddel af den meget ihærdige kampagne, som visse af partierne kørte frem for at fremstille socialdemokratiet som værende fjendtligt indstillet over for parcellhusejerne.

Det kan ikke være urimeligt, at samfundet får en passende del af de såkaldt samfundsskabte værdier, men for at undgå en mytedannelse i den kommende tid vil det sikkert være en fordel, hvis finansministeren vil gøre det klart, at den påtænkte kapitalvindingsafgift ikke får indflydelse for den, der skal sælge sit hus i dag, men kun kommer til at gælde fremtidige værdistigninger. De medlemmer, der har været henne og tømme vore nye bokse med lovforslag, vil se, at regeringen allerede har fremsat sit lovforslag om økonomisk demokrati. Man behøver ikke at læse længe i det for at opdage, at forslaget er identisk med det, der blev fremsat i sidste samling, men man vil også se, at der er udtrykt vilje til en åben forhandling om lovforslaget.

I den kommende tids inflationsbekæmpelse vil det måske være ganske hensigtsmæssigt, hvis man også tilstræbte at modvirke den inflation, der er gået i ordene „økonomisk demokrati“. Alle partier, der er repræsenteret i folketinget, har mig bekendt et forslag eller nogle tanker, som de kalder for økonomisk demokrati, men spørgsmålet

er jo, hvad vi egentlig forstår ved dette begreb. Måske skulle jeg nævne, hvad det ikke er. Det kan ikke have meget at gøre med økonomisk demokrati, at man foreslår en udbyttedeling, der mere eller mindre hviler på frivillighedens princip.

Det kan ikke have meget at gøre med den spredning af ejendomsretten, der består i, at de mange har få og små og isolerede aktier, der ikke giver en tilstrækkelig indflydelse. Demokrati har noget at gøre med respekten for den enkeltes indflydelse. Det mener jeg at vi da er helt enige om at anerkende, når det drejer sig om det politiske demokrati, krydset på valgdagen. På mange af samfundets områder søger vi jo at gøre det til mere end et kryds. Vi forsøger at aktivere den enkelte i hverdagen. Ja men hvor er argumentet henne, der fortæller os, at det ikke skulle gælde også det økonomiske område? Hvorfor skal råderetten her tillægges de få eller rettere sagt stadig færre i en tid, hvor formuerne koncentrereres mere og mere? Hvor er det argument, der kan bortforklare, at vi alle, og især lønmodtagerne, er med til at skabe de kapitalmidler, der skal investeres og videreudvikle vor produktion? Hvor er det argument, der, hvis det skal baseres på en demokratisk opfattelse, kan bortforklare, at det eneste rigtige så må være, at lønmodtagerne får en medejendomsret til disse nye kapitaldannelser? Og hvor er det argument henne, der kan bortforklare, at skal det være demokratisk, må der følge en medindflydelse med denne ejendomsret? Og skal medindflydelse være reel, er det nødvendigt med en organisering, en fondsdannelse, der må kombineres med et nærdemokrati på den enkeltes arbejdsplads.

Vi er som sagt parate til forhandling. Som et parti, hvorfra er udgået en mindretalsregering, er det ganske simpelt nødvendigt for at opnå et resultat. Men for dem herinde, der i øvrige sager gerne ønsker at tale lønmodtagernes sag, vil det måske ikke være af vejen endnu en gang at lægge mærke til, at samtlige lønmodtagerorganisationer, spændende fra LO til akademikerne, står bag regeringens forslag.

Om det udenrigspolitiske har jeg ikke meget at sige. Ikke fordi det ikke er vigtigt, for det er det, især for et lille land, der altid vil være afhængigt af omverdenen. Heller ikke fordi der ikke sker noget, for det gør